

ринь небесното свѣтило, — благодаря ти за всички богатства, които пръскашъ на земята съ щедра ржка“.

„Не день, не два се наслаждавалъ той на щастieto, а точно триста години. И старецътъ си мислѣлъ, че за неговото блаженство нѣма да има край, когато изведнажъ, отъ изтокъ дошълъ тукъ другъ огроменъ юнакъ. Той се заселилъ наблизо, направилъ си колиба отъ трѣстика и си заживѣлъ може би сжщо така щастливо, както и първия. По цѣли дни не излизалъ вънъ, но щомъ нощъ настѣпвала, той излизалъ на брѣга на рѣката и почвалъ да лови голѣми и малки риби, кокорести жаби и дълги раци. Дълго живѣли двамата великани тукъ въ долината, безъ да знаятъ единъ за другъ. Единиятъ се хранѣлъ отъ стадото си, другиятъ — отъ рѣчното богатство.

„Този отъ тѣхъ, който се заселилъ по-рано въ нашитѣ земи, се казвалъ Ретезатъ, а другиятъ, риболовътъ — Рипа. Първиятъ билъ и по-старъ и по-силенъ отъ Рипа; той ималъ кротъкъ нравъ, билъ уменъ и билъ увѣренъ, че на свѣта има справедливостъ. Вториятъ билъ юноша, горещъ, гордъ и надмененъ; Рипа мислѣлъ, че по ловкостъ и сила надминава всички, които живѣятъ подъ свѣтлото слънце.

„Веднажъ Рипа намислилъ да обиколи своитѣ имения.

— Почна да ми дотегва, си казалъ той. — Откато се заселихъ въ тази долина, нито веднажъ не съмъ видѣлъ живо сжщество. Така не може да се живѣе. Може би имамъ нѣкой съседъ.

Щомъ настѣпило утро, той излѣзълъ отъ колибата си, като взелъ за всѣки случай джбовия си боздуганъ и още не намислилъ накжде да трѣгне, изведнажъ видѣлъ стадо, което се трупало край брѣга